

MEDIOCRITAT, DE LA BONA

Tots podeu ser mares esportives

Van gravar una primera maqueta, «En la llengua», que cridà molt l'atenció a uns pocs. Ara n'han preparat tres més —«Microèxits»— com a Microorquestra de les Mares Esportives. Cançons com «Professional de l'amor», «La fava», «Quinze anys» o «Massaxisco»... aviat les ballarem, de nou.

J. Castelló i P. Sellés

«**D**os bitllets a Oliva, on hi ha mescalina. Dos bitllets a Oliva, que a Holanda fa fred. Dos bitllets a Oliva, manos arriba, monsieur».

Són la Microorquestra de les Mares Esportives, un grup de música, una «orquestrata», i un estrany ens cultural, que fa vídeos i prepara teatre, amb un estudi, a València, igualment micro, per on van passar, abans de la fama efímera, l'alta i curta volada, en algun cas, els principals grups de la «movida» valenciana, com ara Inhumanos, Seguridad Social, Comitè Cisne o Glamour, i on gravaren els primers temes. Molts ja no s'hi acosten, perquè ara va i pesen —ells s'ho pensen— o perquè els de les Mares fan olor a progrè, a llengua distinta o a no se sap què.

Formen la Microorquestra Santi, Joan, Ramon i Xema. Les mares en són moltes més. Tots podem ser-ho. Volem matisar-ho, però, per tot allò de les confusions...

—*¿Microorquestra o Mares Esportives?*

—La Microorquestra és el grup musical que actua amb el suport del Club de Mares Esportives, una associació cultural, oberta, que va un poc més enllà de tocar o fer música només.

—*¿Però, en les vostres actuacions, com us doneu a conèixer?*

—Posem Microorquestra del Club de les Mares Esportives. El Club de les Mares Esportives presenta la Microorquestra.

—*Ja, ja. Ens en fem càrrec. ¿I a quins altres nivells apareixen les Mares sense microorquestrats?*

—A nivell de vídeos, tallers de teatre... Sobretot, de gravacions. Duem tres anys fent-ne, encara que, com a Club, ens estem constituint seriosament de fa poc de temps. Havíem de tenir les coses clares. Ara comencem un poc més de veres. La Microorquestra originària eren Santi i Joan, i ací els hem promoguts un poc, i ara alguns de nosaltres toquem amb ells...

—*Em contàveu que darrerament heu tingut alguns problemes...*

—És una anècdota, però resulta fòtuda. Nosaltres hem actuat en una pila de pobles, i tot bé. Aquestes últimes falles, però, ens va contractar una comissió de Benimaclet, petita, modesta, en un barri obrer de València, i tot això. Sabíem que podíem tenir algun problema, cantant en valencià, a València i amb fallers, però

vam dir que sí. Ells no sabien que cantàvem en català i els va xocar la cosa. A mitjan actuació, el senyor Ramon ix i diu: OTAN, no, i allí començà la festa. Els va pegar molt malament. Pujà al cadafal el president i un altre per dir-nos que no volien saber-se res de política, i ens van llevar la llum. Total, que ens va tocar demanar dis-

cançons dels Beatles, amb vint-i-tants anys al darrere, es poden reconvertir ja en patxanga. Aquest roc és el folk de les noves generacions. Ara fan d'edat mitjana en una actuació. El pop i el twist dels seixanta són pura prehistòria, en la qual ens hem de recrear. La situació del país només dona, ara com ara, per a aquestes festes.

mes propis, que després resulta que tots sonen igual...

—*Sou un grup estrany. Sense una presència pública destacable, molta gent parla de les Mares Esportives, i molt bé.*

—Hem fet unes vuitanta actuacions, i això ja són alguns milers de persones que et coneixen. Després, alguns amics, en ambients clau, ens han fet molta propaganda.

—*De fet, amb un paquet de gràcia, podíeu anar més de pressa.*

—I trencar-nos el cap.

—En primer lloc, volíem tenir uns temes i dur una seguideta més o menys segura.

—*¿Us considereu dels bons?*

—Aquest xic —Santi— és un dels millors grups de música. Ramon és un saxo mediocre. Joan no és un gran baix, però, com que toca amb el seu germà Santi, l'acoblament és bo. I jo hi pose la veu, de tant en tant.

—En realitat, som un grup mediocre, d'aquells de la mediocridat ben feta.

—És que volem sonar mediocrement de puta mare. Demostrar que, sent mediocres, som deu voltes millors que els Inhumanos, per exemple. Això, d'entrada. Perquè, el primer disc dels Inhumanos era... Ací van venir i van gravar la seua primera cançó en deu minuts... No se l'havien sentida en la vida, i tampoc no calia. Quan els ajuntaments contracten tios com aquests, lleven diners a la cultura...

—Al nostre país seria raonable que, en lloc d'una microorquestra, n'hi hagués cinquanta. Ara, ací entren els ajuntaments, que contracten Manolo Escobar i Concha Márquez Piquer. I per aquí va també la «moguda» de la Diputació, roc «valenciano» fet en castellano. Tot això es fa difícil d'entendre... Els ajuntaments, si no els cobres molt, doncs, ja no els moles...

—*Cobreu-ho.*

—Sí, home, sí. Et demanen un grup de pura avantguarda i ens veuen arribar a nosaltres amb aquests cabells i aquesta estatura. El que mola és quan contracten l'orquestrera i tu t'ho muntés bé. Una tanda de tres hores, apa, sense parar, i sense cansar-se. Es podria cansar el bateria, però, com que no en duem... □

A l'esquerra, algunes Mares. A la dreta, Santi, Paco i Joan, de la Microorquestra.

culpes, i la cosa es calmà. Tot seguit, arriba un grup de gent i ens demana el Manuel, dels Inhumanos. I vam dir que no, que era una cançó idiota, superpunxada en la radio i que no ens molava el grup, ni ens mola, ni ens molarà en la vida.

Ens van dir que pagaven ells i que nosaltres tocàvem allò que ells ens demanaven. Més disculpes. Els vam dir que dúiem repertori propi. Continuàrem i, plaf, començaren a ploure ous del cel. Un damunt els teclats i un altre en la memòria electrònica. I els fallers, dient-nos que havien anat a presentar la denúncia corresponent, i que havien estat uns veïns. Tant se val. Uns o altres. Un desastre... Però, l'endemà tornàrem. Havíem firmat un contracte. I aquesta volta els vam tocar *Los patitos, Los pajaritos, Brasil i el Manisero se'n va*. Tot això desanima molt.

—*¿Quin repertori soleu dur?*

—Molt variat. Cinc hores versàtils. De tot, pop, sobretot. Cinc hores adaptades en català...

—*¿I quins objectius us heu marcat?*

—Com a Club de Mares Esportives, volem fer de promotors culturals. Com a Microorquestra, fer ballar la gent. Duem música des del Duo Dinámico, passant pels Beatles, i acabant en grups moderníssims. Pensa que les

Un parell d'hores damunt un escenari, i que la gent no pare de ballar. No és allò que hagen de venir a veure'ns a nosaltres, perquè, mira com som tots de guapos...

—*Home, de tot es pot traure un profit... Els grups de roc es queixen que la gent, posats a moure's, només mouen els dits dels peus i de les mans.*

—No es mou ni Déu.

—Però, ara, si tu toques *Brasil*, i comencen a ballar, després s'enganchen amb qualsevol cosa...

—*¿I de cara al futur?*

—Potser hi ha la idea de formar un grup amb temes propis exclusivament. Ara, però, ho deixem de costat.

—*¿Teniu pensada alguna mena de promoció?*

—Actuar barat i bé.

—És que, seriosament, ens ho hem plantejat de fa poc de temps. Hem fet algunes maquetes que hem escampat per distints ambients...

—*¿I això no és poc ambiciós?*

—Mira aquests de l'Orquestra Mondragón, per exemple, i tota la història que s'han muntat...

—*Amb temes propis...*

—Em ric jo de la propietat, perquè el roc no sé si és d'algú o de ningú. Fem algunes adaptacions que ens fan calfar-nos més el cap que alguns te-